

z jiného služebního místa exponován, při kterémžto postupu jeví se nějaký omyl vyloučen. Přiznání tohoto nároku stalo se tak podstatnou částí požitkové stránky dosazovacího aktu st-lova (srovn. nález Boh. 2161) a ježto diety nebyly zaručeny na dobu určitě ohraničenou, trval právní nárok st-lův na ně jistě do té doby, dokud mu nebyly správním aktem příslušného úřadu zase odňaty. Otázka, zda jich odnětí beze změny obsahu dosazovacího aktu vůbec bylo přípustno, může tu zůstat mimo dosah úvahy nss-u, neboť v tomto směru není tu stížného bodu. Správním aktem diety odnímající jest však přípustno spatřovati jen ve výroku úřadu vztahujícím se na individuální poměr dotčeného a proto nelze přisvědčiti názoru, vyslovenému v odvodném spise žal. úřadu, jakoby účinek odnětí diet byl rezultoval již z vydání všeobecných zásad min. rady z 27. července 1920, které nárok na diety pro příště vážou snad na podmínky jsoucí v rozporu s modalitami aktu st-li onen nárok přiznavšího. Odnětí diet stalo se tedy výnosem žal. ministerstva z 5. prosince 1921 a pokud tento úřad zároveň vyslovil povinnost st-lovu vrátiti diety od času dřívějšího, než odnětí diet st-li uvedeným výrokem úřadu bylo vysloveno, rozhodl protizákonně i slušelo tudíž v tomto směru nař. rozhodnutí zrušiti podle § 7 zák. o ss.

č. 2849.

Státní zaměstnanec: I. Pobyt ve vál. zajetí po 28. říjnu 1918 není »vojenskou službou válečnou« podle § 12 č. 2 vl. nař. č. 666/1920. — II. Zák. č. 222/20 a nař. 666/20 normují toliko započtení pro zařazení a postup, nikoliv též pro pensi.

(Nález ze dne 8. listopadu 1923 č. 18.637.)

Věc: Dr. Josef Cs. v S. T. proti ministerstvu spravedlnosti (min. taj. Dr. Karel Vodstrčil) o započtení služební doby.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Výnosem z 8. srpna 1922 uznalo min. sprav., vyřizujíc podání st-lova, že doba, kterou žadatel ztrávil v zajetí po převratu, není podle § 12 č. 2 nař. vl. z 22. prosince 1920 č. 666 Sb. a § 14, odst. 1. zákona ze 7. dubna 1920 č. 230 Sb. započitatelná, protože nebyla konána v čsl. vojsku.

Nastoupením válečné služby vojenské zůstal žadatel ve svém dřívějším služebním poměru soudcovského čekatele býv. státu uherského až do 28. října 1918. Tato doba přípravné služby soudcovské je započitatelná podle § 15 vlád. nař. č. 666/1920 jako tuzemská služba veřejná t. j. služba konaná na území býv. monarchie rakousko-uherské. Započtení stane se ovšem podle § 5 cit. vl. nař.

Konečně doložilo min. sprav., že se souhlasem min. fin. povoluje, aby uvedená přípravná služba soudcovská až do dne 28. října 1918 byla žadateli započtena pro výměru pensijních požitků.

Rozhoduje o stížnosti do tohoto rozhodnutí Drem J. Cs. podané, vycházel nss z těchto úvah:

St-1 pokládá se rozhodnutím min. za zkrácena ve svých právech
1. tím, že rozhodnutí to neuznalo za započítatelnou dobu, kterou st-1 ztrávil v zajetí po převratu,

2. tím, že prý mu mají býti podle rozhodnutí toho odpočítána 4 léta z jeho doby výslužné.

Ad 1. dovozuje st-1, že se nař. rozhodnutí min. dovolává neprávem předpisů § 14, odst. 1. zákona ze 7. dubna 1920 č. 230 Sb. a § 12 č. 2 nař. vlády z 22. prosince 1920 č. 666 Sb., protože se tyto předpisy vztahují jen na ony zaměstnance státní, kteří byli podle zákona povinni ihned vstoupiti do čsl. armády, t. j. na ty, kteří patřili nesporně do některé obce ležící na území republiky čsl. a kteří o tom věděli. Tento předpoklad nebyl u st-1e dán, protože byl zajat v Sibiři, neměl možnost připojit se k čsl. vojsku, i kdyby byl věděl, že jeho domovská obec patří do republiky čsl.

Proto se mu musí čas ztrávený v zajetí započítati tak, jakoby byl sloužil skutečně v čsl. vojsku.

Ale předpis § 14, odst. 1. zák. ze 7. dubna 1920 č. 230 Sb., na nějž se jako na autentický výklad pojmu »vojenské služby válečné« odvolává § 12 č. 2 nař. z 22. prosince 1920 č. 666 Sb., označuje za takovou službu po 28. říjnu 1918 bezvýjimečně toliko službu konanou v čsl. vojsku a nemůže tedy pouhý pobyt v zajetí po 28. říjnu 1918, třebaš byl v nepřetržité souvislosti se zajetím trvavším před tímto dnem, býti považován za vojenskou službu válečnou, o jaké mluví § 12 č. 2 cit. vl. nař., bez ohledu na to, z jakých příčin se zajatec nemohl ke službě v čsl. vojsku v době té přihlásiti. Odpovídá tedy výrok žal. úřadu ad 1. plně zákonu.

ad 2. Výrok žal. úřadu, že služební doba st-1e jako soudcovského čekatele až do dne 28. října 1918 má býti započtena se zřetelem k § 5 vl. nař. č. 666/20 Sb., běře st-1 v odpor jedině proto, že jím bylo podle jeho mínění vysloveno, že mu mají býti odpočteny 4 roky z jeho doby výslužné.

Takový výrok však žal. úřad neučinil, nýbrž vyslovil pouze, že započítání st-1ovy přípravné služby soudcovské podle § 15 vlád. nař. č. 666/20 má se státi dle § 5 cit. vlád. nař. Započítání resp. propočítání služební doby podle vlád. nař. z 22. prosince 1920 č. 666 Sb. však nemá vůbec za účel stanovení, v jaké výměře se má komu služební doba započítati pro výslužné, nýbrž — jak to plyne nejen ze znění jeho, nýbrž i ze znění zákona z 9. dubna 1920 č. 222 Sb., k jehož provedení nařízení to bylo vydáno — normuje toliko propočtení služební doby pro zařadění a postup.

Pokud šlo o započtení služební doby pro výměru pensijních požitků, stanovil nař. výnos ve svém 3. odst. separátně, že se souhlasem min. fin. povoluje, aby st-1i byla přípravná služba soudcovská započtena až do dne 28. října 1918, aniž k tomu připojil podobné omezení jako v odst. 2; povolilo mu tedy započtení bez jakékoliv srážky.

Jest proto stížnost i v tomto směru bezdůvodná a bylo ji zamítnouti.

Č. 2850.

Státní úředníci: Diety podle bodu II. D 2 usnesení minister-
ské rady ze 27. července 1920 lze zastaviti, byl-li úředníku dán k dispo-